

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/66/2020
Identifikačné číslo spisu:	6616204560
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:6616204560.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovanému R.Á. J., bývajúcemu v N., R.. Y. Q. XXXX/X, o zaplatenie 4 004,30 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 4 C 95/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. mája 2018 sp. zn. 14 Co 178/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co 178/2017-113 z 22. mája 2018 vo výroku o potvrdení výroku, ktorým bola žaloba v časti uplatneného úroku vo výške 13,59 % ročne zo sumy 4 004,30 eura od 19. februára 2016 do zaplatenia zamietnutá, vo výroku o trovách prvoinštančného konania, vo výroku o trovách odvolacieho konania a rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 4 C 95/2016-63 z 12. januára 2017 vo výroku, ktorým zamietol žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 13, 59 % ročne zo sumy 4 004, 30 eura od 19. februára 2016 do zaplatenia a vo výroku o trovách prvoinštančného konania z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia v r a c i a Okresnému súdu Lučenec na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 4 C 95/2016-63 z 12. januára 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4 004,30 eura s kapitalizovaným úrokom z úveru k 5. júnu 2013 vo výške 258,78 eura, kapitalizovaný úrok z omeškania k 18. februáru 2016 vo výške 2 469,08 eura, poplatky vo výške 53,20 eura a úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 4 004,30 eura od 19. februára 2016 do zaplatenia. Zamietol žalobu v časti o uplatneného úroku z úveru vo výške 13,59 % ročne zo sumy 4 004,30 eura od 19. februára 2016 do zaplatenia. Uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 356,81 eura a kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 8,04 eura. Zamietol žalobu v časti prevyšujúcej sumu 356,81 eura a v časti uplatneného úroku vo výške 23,40 % ročne zo sumy 633,93 eura od 19. februára 2016. Výslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania vo výške 92,54 %.

1.1. V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, zistený skutkový stav a uviedol, že žalobca ako veriteľ uzavrel so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o spotrebnom úvere č. XXXXXX,

predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 4 200,- eur s výškou úrokovej sadzby 13,59 % ročne. S výškou úroku z omeškania vo výške 9,00 % p. a. s výškou anuitnej splátky 96,84 eura s termínom splatnosti prvej splátky 25. augusta 2012, poslednej splátky 25. júla 2017, výškou ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) 16,14 %, priemernej RPMN 21,68 % a celkovej sume, ktorú mal žalovaný zaplatiť vo výške 984,40 eura. Listom zo 17. mája 2013 žalobca zosplatnil úver k 5. júnu 2013 a vyzval žalovaného zaplatiť 4 216,55 eura z titulu istiny s príslušenstvom. Ďalej strany 13. apríla 2004 uzavreli zmluvu o bežnom účte v SK k programu služieb č. XXXXXXXXXXX/XXXX, predmetom, ktorej bolo otvorenie a vedenie bežného účtu k programu služieb. Dňa 14. novembra 2011 dodatok k zmluve o bežnom účte o programe služieb Active, v zmysle ktorého bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania s úverovým rámcom maximálne do 1 660,- eur. Dňa 17. mája 2013 žalobca vypovedal zmluvu o kontokorentnom úvere č. XXXXXXXXXXX z dôvodu nepovoleného prečerpania vo výške 411, 69 eura, ktorý žiadal zaplatiť do 4. júna 2013.

1.2. Následne citoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1- 4, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného k 24. júlu 2012, k 14. novembra 2011 (ďalej len „zákona o spotrebiteľských úveroch“) a vyhovel žalobe časti tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 4 004,30 eura z titulu istiny, úrok z úveru vyčíslený k 5. júnu 2013 v sume 258,78 eura, kapitalizovaný úrok z omeškania v sume 2 469,08 eura z neuhradených splátok k 18. februáru 2016 a poplatkov vo výške 53,20 eura, ako aj úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne z nezaplatennej istiny 4 004,30 eura od 19. februára 2016 do zaplatenia. Zamietol žalobu v časti uplatneného dohodnutého zmluvného úroku z úveru vo výške 13,59 % ročne zo sumy 4 004,30 eura od 19. februára 2016 do zaplatenia. Z titulu debetného prekročenia priznal žalobkyni sumu 356,81 eura pozostávajúcu z istiny vo výške 335,99 eura a úroku vo výške 20,82 eura spolu s kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 8,04 eura k 18. februáru 2016. Žalobu v časti prevyšujúcej sumu 356, 81 eura a v časti uplatneného úroku vo výške 23,40 % ročne zo sumy 633,93 eura od 19. februára 2016 do zaplatenia zamietol. Výslovil, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru patria veriteľovi len do splatnosti dlhu, potom nastupuje režim úrokov z omeškania a povinnosť platiť dohodnuté úroky z úveru dňom splatnosti zaniká.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici o odvolaní žalobkyne rozhodol tak, že rozsudkom č. k. 14 Co 178/2017-113 z 22. mája 2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, ktorým súd žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 13, 59 % ročne zo sumy 4 004,30 eura od 19. februára 2016 do zaplatenia zamietol a vo výroku, ktorým súd žalobu v časti prevyšujúcej sumu 356,81 eura a v časti uplatneného úroku vo výške 23,40 % ročne zo sumy 633,93 eura od 19. februára 2016 do zaplatenia zamietol, ako aj vo výroku o trovách konania potvrdil. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, ako aj správne právne vec posúdil. K nepriznaniu dojednaných zmluvných úrokov aj po predčasnej splatnosti vyvolanej veriteľom poukázal na značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto dojednané články zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluvy o bežnom úvere v znení jej dodatku považoval za neprijateľné (§ 53 ods. 1, Občianskeho zákonníka). Podotkol, že pokiaľ ide o omeškanie dlžníka - spotrebiteľa s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov, je potrebné pred ustanoveniami obchodného práva prednostne aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v prípade omeškania s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení len zákonné sankčné mechanizmy, a to v danom prípade úroky z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). To znamená, že po vyhlásení predčasnej splatnosti celého dlhu (zosplatnení spotrebiteľského úveru), ktorým zároveň dochádza k ukončeniu zmluvného vzťahu veriteľa a dlžníka, veriteľ už nie je oprávnený žiadať okrem úrokov z omeškania, aj úroky z dlžnej sumy. Takýto nárok mu nielenže z ustanovení Občianskeho zákonníka nevyplyva, ale jeho prisúdením by na ťarchu spotrebiteľa došlo k jeho dvojnásobnému zaťaženiu v podobe platenia úrokov z úveru a úrokov z omeškania a veriteľovi by sa istina zhodnocovala duplicitne, čo by zároveň spôsobovalo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z tohto dôvodu považoval rozhodnutie súdu

prvej inštancie v napadnutej časti za vecne správne a preto ho potvrdil v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods.1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa nepriznania uplatneného úroku z úveru poskytnutého na základe zmluvy o spotrebnom úvere podala žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, či má veriteľ právo na zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutého úveru aj za obdobie po splatnosti úveru až do jeho vrátenia, spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom sa jedná o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podľa jej názoru, nárok na zaplatenie úroku - ktorý je cenou (odplatom) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov a nemožno ho považovať, resp. zamieňať so sankčným mechanizmom - nie je limitovaný splatnosťou úveru, ale zo zákona (§ 502 ods. 1 a § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka) trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich skutočné vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení úveru. To znamená, že zákon, ani žiadny iný všeobecne záväzný právny predpis nevyklučuje simultánne úročenie pohľadávky po splatnosti peňažného záväzku úrokom z omeškania a súčasne zmluvne dohodnutým úrokom až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. V opačnom prípade by porušenie povinnosti splácať úver riadne a včas dostalo dlžníka do ekonomicky výhodnejšieho postavenia než v prípade riadneho plnenia svojej povinnosti, keďže sadzba úrokov z omeškania je nižšia ako sadzba dohodnutých úrokov z úveru, a to nemožno považovať za správne. Navrhla zmeniť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a žalobe vyhovel.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“, resp. najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods.1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

8. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia

9. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá dovolacím súdom ešte nebola riešená.

11. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného

ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

12. V preskúmvanej veci predmetom dovolacieho prieskumu bola právna otázka od riešenia, ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a to, či veriteľ má proti dlžníkovi právo na zaplatenie zmluvne dohodnutých úrokov z poskytnutého úveru aj za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru až do jeho vrátenia.

13. Dovolací súd pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania dospel k záveru, že vymedzená právna otázka, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie vo veci samej, v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu v čase podania dovolania (t. j. 6. augusta 2018) ešte nebola vyriešená a preto dovolanie podané v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je prípustné. Následne skúmal, či napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP).

14. Predmetom dovolacieho prieskumu bolo posúdenie, či v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi naďalej patrí zmluvne dohodnutý úrok z istiny alebo má právo požadovať len úroky z omeškania. Podľa názoru odvolacieho súdu, veriteľovi nárok na úrok z úveru po jeho zosplatnení už nepatrí, lebo zosplatnením úveru došlo k zániku zmluvného vzťahu medzi jeho účastníkmi a preto sa veriteľ môže od dlžníka domáhať popri plnení istiny už len úrokov z omeškania. Dovolateľka tomuto názoru oponovala a tvrdila, že veriteľovi po zosplatnení úveru nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutých úrokov nezaniká a za obdobie po zosplatnení úveru má právo od dlžníka paralelne (kumulatívne) požadovať úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov až do ich skutočného vrátenia, ako aj úrok z omeškania.

15. Vo vzťahu k nastolenej právnej otázke je nevyhnutné poznamenať, že v čase rozhodnutia dovolacieho súdu o podanom dovolaní v prejednávanej veci táto otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, a to v uznesení zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020. Z odôvodnenia vyplýva právny záver, že dohodnutie úrokov je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, t. j. zmluva o úvere teda nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (§ 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka), a že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z povinných náležitostí úverovej zmluvy uvedenie doby jej trvania (§ 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch), čo znamená, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je vždy už pri svojom vzniku časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave týkajúcej sa právneho inštitútu úverov (vrátane spotrebiteľských úverov) explicitné stanovenie konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov avšak absentuje; v § 502 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka sa uvádza len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Z uvedeného dovolací súd vyvodil, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výška v prípade omeškania dlžníka s platením úveru, nie je týmito právnymi predpismi modifikovaný ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Z toho potom vyplýva, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje žiadny rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou, totižto dlžník už disponuje a pokiaľ svoju zmluvnú povinnosť úver splácať riadne a včas porušil, nemôže z porušenia tejto povinnosti profitovať v tom smere, že sa celkom zbaví povinnosti

platiť zmluvne dohodnuté úroky a ďalej ho bude zaťažovať len povinnosť platiť úroky z omeškania, ktoré sú spravidla nižšie ako zmluvne dohodnuté úroky. Tento záver je zároveň odrazom zásady nemo turpitudinem suam allegare potest, t. j. nikto nemôže mať prospech s vlastnej nepoctivosti (protiprávneho konania).

16. Zosplatnenie je teda inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, pri realizácii ktorého však podstata úverového vzťahu a jeho existencia stále zostáva zachovaná. Veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky, ktoré aktuálne vo svojej dispozičnej sfére nemá, patrí dohodnutá odmena a záväzok dlžníka v podobe platenia tejto dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie mu k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký ako v čase jeho dojednania a veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, a to bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

17. Dovolací súd sa v ďalšom zaoberal otázkou, dokiaľ (do ktorého momentu) je povinný dlžník platiť úroky zo spotrebiteľského úveru, ak sa s jeho plnením dostane do omeškania a veriteľ pristúpi k jeho zosplatneniu. Uviedol, že pre dlžníka - spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn., že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a odporuje ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi patrí úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

19. Na uvedenom právnom názore dovolací súd zotrval aj v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti (porov. rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 208/2019, 2 Cdo 263/2019, 3 Cdo 35/2020, 5 Cdo 46/2020, 6 Cdo 56/2020, 7 Cdo 111/2019, 8 Cdo 66/2020, 9 Cdo 24/2020) a preto vyslovený právny názor v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 možno považovať už za ustálený. Dovolací súd nemá žiadny relevantný dôvod sa od tohto právneho názoru v prejednávanej veci odkloniť. Namietanie nesprávneho právneho posúdenia uplatneného nároku na zmluvný úrok aj po zosplatnení spotrebiteľského úveru bolo dôvodné.

20. Z týchto dôvodov dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním v napadnutej časti - v zamietajúcom výroku čo do zaplatenia úrokov z úveru poskytnutého na základe zmluvy o spotrebnom úvere, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, lebo nápravu nemožno dosiahnuť len zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1, 2 CSP) vrátane súvisiacich výrokoch o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Súd oboch nižších inštancií sú právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení viazané (§ 455 CSP).

21. O trovách konania (pôvodného i dovolacieho) rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 1, 3 CSP).

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.